

MISJONS RØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ORGAN I MISJONENS TJENESTE

NUMMER 7.

1. APRIL 1931

3. ÅRGANG

Med evangeliets lys i det mørke Kongo

Br. Alb. M. Christiansen optar arbeidet i Bambunda-stammen

Til «Misjons-Røsten»
Nåde, fred, miskunn og kjærlighet fra Gud i Jesus Kristus!
Så er lyset en jul og et år oplevet i Congo, — den merkelige jul jeg hittil har oplevet. Etter alle de ulemper vi har hatt med disse Jesuitter i Mukulu, så var vi nu blitt enige om å dra et annet sted, hvor vi trodde vi skulde ha mere fred for dem. Det var jo Bambundastammen som Herren først ledet oss til og som har lagt på vårt hjerte den hele tid vi har vært i Congo. Vi har derfor vært ute flere turer i denne stamme for å finne et passende sted til å opta virksomhet, og hvor vi visste at folkene gjerne vilde vi skulde komme. Jeg har to ganger vært oppe i Badingastammen hvor Mr. Anton Andersen, en amerikaner, har virket i ca. 3 år. Siste gang jeg var deroppe fortalte br. mig at der var kommet høvdingen til ham fra andre steder for å få ham til å komme til dem og opta virksomhet. Han kan imidlertid ikke overkomme mer enn det han har. Jeg hadde lyst til å besøke noen av disse høvdingen. Br. Andersen spurte om jeg vilde han skulde følge med mig, og det vilde jeg jo gjerne. Vi dro avsted. Tok østover fra Badingastammen i retning av Bambundastammen. det vil si den nordlige del av denne stamme. Bambundastammen er en stor stamme hvis land strekker sig fra Kwilfloden til Kasafioden i distriktene Kwango og Kasai. Vi har før hatt vår virksomhet i den sydvestlige del av stammen, men om Herren nu vilde det så vilde vi se å komme inn i den nordlige del. Vi gikk igjennem Babentshastammen til grensen av Bambundastammen. Vi kom til en stor høvdingens land og stanset i hans by. Vi samlet folkene med høvdingen i spissen og spurte om de ville vi skulde opta virksomhet i deres land. — Ja det vilde de forferdelig gjerne. Vi sa da at vi vilde overnatte der og bad dem skaffe oss vann så vi kunde få gjort rent et hus til å sove i. Imidlertid talte vi med folkene. Det varte imidlertid lenge før vi så noe vann. Br. Andersen vilde gå til et annet sted, for, sa han, når de ikke bryr sig om å gi oss vann så mener de visst ikke stort med dette de sier at de gjerne vil vi skal komme til dem. Så dro vi iver. Men da skulde dere bare ha sett! Hele befolkningen kom løpende etter oss og tryglet og bad at vi ikke måtte gå fra dem. Høvdingen var den ivrigste, — hvis vi bare vilde komme og bli hos dem så skulde vi få alt vi ønsket. Men vi dro foreløbig avsted. Mange fulgte oss hele veien til neste by. Da vi kom dit blev befolkningen der glad. Vi hadde ikke vært der lang stund før den store høvding kom etter oss, båk-

ret i en bærestol av 4 mann. Han bad oss inderlig at vi ikke måtte gå fra ham, men komme og bygge og bo i hans land. Han vilde gi oss bæriere som kunde bære oss rundt for å finne et sted som vi likte. Vi innvilget i dette og dro rundt. Det var jubel blandt befolkningen Vi dro over til en ås som vi hadde sett i det fjerne. Vi gikk igjenem flere byer, gjennom en stor skog og krysset en stor elv og drog så opover åsen som vi hadde sett. Deroppe var der en by og vi hadde en vid utsikt over landskapet. Vi berå det. Det var rikelig med vann; stor skog-

like intil, men jorden var mager og sandig, som den vanlig er her. Jeg bestemte mig til å søke om jord her, og da jeg sa at jeg vilde komme og bygge der, var gløden stor. Vi overnattet der hvor høvdingen kom etter oss i sin bærestol. Vi samlet folket til møte og hadde en herlig aftenstund. Da vi var gått tilsengs kom der brev fra en annen høvding med bønn om å komme til ham. Ja tenk at mennesker i et hedensk land, som ikke kjenner frelsen i Jesus, skal be oss så pent om å komme til dem, og så skal vi sitte hjemme og spekulere på om

det er Guds vilje at vi skal gå! Neste dag dro vi tilbake til Tshene, br. Andersens sted. Det var vår mening å feire julen der. Det var foreløbig bare ti stykker som hadde fulgt med mig hit fra Kinganda. De andre måtte vente intil deres behandling mot sovesyke var ferdig. Den 22. desember kom imidlertid 2 messagerer. Den ene fra direktøren for medisinalvesenet og den annen fra administratoren i Kikwit. Det var igjen søster Elisabeth det gjalt. Jeg har fortalt om henne tidligere. Hun blev nu kalt til Kikwit. Hun hadde medicinal-

paskort til å gå hvor hun vilde, — men det er igjen våre fiender som er ute. Nu har de fått hennes mann til å krevne henne tilbake. Han har for lenge siden sendt Elisabeth fra sig, men etter at hun blev en kristen har våre fiender vært etter henne for å få henne puttet over til en jesuitisk lærer, men forgjeves. Nu har vi altså funnet en anledning med hennes mann. Hun vil imidlertid ikke gå tilbake til ham. Hun har vært slave og blev solgt til denne mann for litt aske av palmegrener (de innfødtes salt). Dertil har mannen hatt flere koner, og har for betaling sendt Elisabeth til andre menn. Saken er oplagt i Elisabeths favør, men det er uten tvil fiendernes hensikt ved de katolske stadsstjennens hjelp, å gjøre et kupp. Men vi har nu fått en god hjelp i vår venn administratoren i Idiofa. To av våre menn Bengel og Magwanda og jeg vil gå med Elisabeth til Kikwit. Vi efterlot derfor de andre av våre venner på misjonsstasjonen i Tshene og dro med messagererne og Elisabeth til Kikwit. Kom til Idiofa lille juleaften og gikk like til administratoren for å tale med ham om saken. Det blev foreløbig ikke tale om å gå til Kikwit. Det var kommet telegram fra generalguvernøren at all kommunikasjon var stanset på grunn av dysenteriepidemi, og det var forbudt å forlate det sted som man for øieblikket opholdt sig på. Vi hadde å avvente ordre fra doktor. Juleaften kom en lege hit for å tale med administratoren om eventuelle foranstaltninger innledning epidemien. Den som skulde gå noe steds måtte ha pass fra ham og han tok Elisabeth med sig til sin post som ikke er langt herfra. Hun var fortvilet over å måtte gå fra oss. Hun lå på marken og storgtåt. Det var første gang jeg så henne gråte.

Det var Elisabeths første jul som kristen og hun hadde gledet sig meget til denne fest og nu — måtte hun gå fra oss. Vi talte så vennlig til henne som mulig og doktoren, en meget forståelsesfull mann lovet at intet ondt skulde vederfares henne og administratoren trøstet henne med at hvis noen våget å legge hånd på henne, skulde han gå i fengsel. Elisabeth har nemlig fått så megen juling av sine fiender siden hun blev en kristen at hun nu var redd for at hun igjen skulde piskes. Jeg var innbudt som administratorens gjest mens jeg opholdt mig i Idiofa og tilbragte så juleaften hos ham. Han er sterkt påvirket av Guds ånd og vil sikkert snart bli en helhjertet kristen. Be for ham. Jeg leste juleevangeliet for ham, sang og bad. Juledag tok han mig med i

Han er opstanden!

Av misjonær Math. Støve

To ting måtte skje med Jesus før den det var bevist at han var den han gav sig ut for å være.

1) Han måtte dø.
2) Han måtte stå op fra de døde — og det på den tredje dag.
Hadde bare det første funnet sted, vilde hans egen tale om sin opstandelse til alle tider stå som et urokkelig bevis for at han sa noe løgn og noe sannhet. (Matt. 16, 21. m. fl. st.) Følgelig kunde han ikke være sannferdig som menneske engang, for ikke å tale om å være Guds sønn.

Men Gud skje takk — både død, begravelse og opstandelse har funnet sted så som Skriften og Jesus selv forutsa det, hvilket bevidnedes både av hans venner og hans fiender.

— — —
Sinnene var ennå ikke fallt tilro etter Golgathas rystende begivenheter. Selv om yppersteprestene og fariseerne hårdnakket hadde trumfet sin vilje igjennem, og visste at Jesus var både død og begravet følte de sig enda ikke trygge for ham. De samlet sig hos Pilatus og sa: Herre! Vi kommer ihu at mens denne forfører ennå var ilive, sa: tre dager etter står jeg op!
De vilde nu få utkommandert vakt til graven for at disiplene ikke skulde kunne stjele ham om natten og si at han var opstanden, for da vilde den siste forførelse bli verre enn den første.

— Der har I vakt, gå bort og vakt graven som I best kan — svarte Pilatus' ironisk og iltter, og de gikk.
Graven blev så høytidelig forseglet med det mektige romerske segl, og ve dem som turde bryte det. Dernest fikk vekten streng ordre om å være på sin post godt og vel forbi det tredje døgn, og da skulde nok det ubrudte segl

bevise at han var en bedrager som ennå lå i graven.

Stakkels folk! En vanskelig oppgave — De fikk snart føling med større krefter enn det eventuelle angrep av den fryktaktige disippelskare.

Hvys — hvad er det?
Grunnen gyngtet under deres føtter.

Jordskjelv!
Og de ser en engel komme ned fra himmelen som et lyn, vellet stenen fra graven og satte sig på den.

Det romerske segl var brudt og graven var tom! Den arme vakt falt som døde til jorden av skrekk. Se så går det med soldatens mot, når Herren rører på sig.

Men den samme engel, hvis handling og utseende forferdet vaktten, hadde trøstende ord til de sørgende kvinner, som var kommet for å salve Jesu legeme.

— Frykt ikke — lød det. — Jeg vet at I søker etter Jesus den korsfestede! han er ikke her, han er opstanden, kom og se stedet hvor han lå. Og gå avsted i hast og si til hans disiple at han er opstanden fra de døde. Og se han går iforveien for eder til Galilea, der skal I se ham —

Vidunderlige budskap! Men ennå var det en blandet glede for dem. De både trodde, tvilte og fryktet.

Men avsted måtte de, og som de løp møtte de Jesus med sin fredshilsen og sitt: Frykt ikke — gå og si til mine brødre at de skal dra til Galilea, der skal de få se mig — og de fortsatte videre.

— — — Imens var vekten kommet til byen og de fortalte yppersteprestene alt det som var skjedd.

Forferdelig, men dog sant! — Hvad skulde de nu gjøre?

A jo — de eldste kaltes øieblikkelig sammen og der blev rådslagning. Dette gikk på æren løp og måtte skjules for enhver pris. Den som nu vilde stå til tjeneste skulde få god betaling og der var nok av dem som tilbød sig assistanse iblandt stridsmennene.

— Værsgod! her er pengene. Dere må ikke si at han er opstanden, men at hans disiple kom om natten og stjal ham bort mens vi sov. De tok pengene og gjorde som de blev lærte, og dette rykte kom ut iblandt jødene til denne dag. (Matt. 28, 15.)

Hvilke læremestre — og hvilke disiple!

Mens løgnens apostler flakket omkring i sin usle tjeneste åpenbarte Jesus sig lyslevende for sine sørgende disiple som var spredte omkring.

Peter, stakkær — som hadde forneklet sin Herre og Mester fikk en særskilt hilsen, og det trengte han til. ti han var bitterlig bedrøvet over sin synd.

I Galilea fikk disiplene et ufor-glemmelig møte. Jesus skuffet dem ikke, men kom som han hadde sagt. Dog, noen tvilte til tross for at de så ham, men han gav sig ikke før enn han hadde fått demonstrert sin virkelige legemlige eksistens på en måte som overbeviste dem.

«Hvorfor er I forferdede» sa han, «se mine hender og mine føtter og min side og føl på mig og se —».

Ja dette syn var nok endog for den tvilende Tomas og de tilbad ham.

Er det nok for dig?

Jesus er opstanden, så er hilsenen. Jesus blev korsfestet, men stod op igjen.

Math. Støve.

Forts. 4. side.

tevne
eristetsgt. 20.
mer skjortors-
2. påskedag.
brøder vil
nnet. Støve,
Nilsen delta.
nt og nær er
nen.

LTET

ammen.
g under mitt
g har besøkt
Mange har
og da, sagt
spøke vennene
for mig synes
tiltak å kom-
Denne gan-
å til på alle
alt var det
ringte eller
Og man vil
å hverandre.
Holmsbo —
g der heller
ristoffersen,
til hjelp —
let så å jeg
Holmsbo.

negt takli-
komme
noen deli-
blev bare så
erlige min-
fra broder
em, og fra
Gud frem-
Dram-
vil nep-
var ople-
man ikke
Vennene
samlingen
insevente-
ate, var
l felles-
det bare
det vi-
fort-
om og
t møte
teat-
var det
ennene
loka-
blev
at det
som
der
over
n og
ne-
land
t er
må
må-
har
mål
op-
for

som opnåes med piskens som bringer de største resultater, men det er i elsker hverandre.
Her kunde man føle trang til å si en hel del, men stykket vil da bli for langt, og vi er mange som skal ha plass i «Røsten».
Men det har jeg lyst til å si før jeg slutter, la oss forsøke å nærme oss hverandre, tiden heretter er kort.

Eders bror i Kristus,
Henrik Eilertsen.

SPREDTE FELTER

Fra Rygge.
I midten av januar blev Br. Kiserud og undertegnede ledet til å reise sammen til Rygge. Br. Hans Utne, som står som leder for virksomheten her og som vi har nydt gjestfrihet hos, møtte oss på stasjonen. Allerede ved de første møter var der flere folk enn sedvanlig og tilslutningen øket så der til sine tider var trengsel. Ikke så få er kommet til omvendelse og de troende er blitt særlig opmuntret ved at flere av deres barn er kommet til Herren. Vi ventet at flere av de unge menn, ja kvinner med, skal bli til styrkelse for forsamlingen i kommende dage.
Br. Kiserud er nu reist hjem men jeg blir ennå en tid. Det har vært to velsignede måneder vi har tilbragt her. Megen strid i bønnen, men priset være Gud også seier.
Da dette er min første hilsen gjennom «M. R.» vil jeg få ønske bladet fortsatt trivsel.
Hilsen til kjente og ukjente nådespæken med Joh. ev. 17, 21—26.

Broderligst
M. Kristiansen.
Hilsen fra Drammen.
18—3—31.
Til «Røsten» lesere,
Da jeg ofte leser hilsen fra de forskjellige steder og finner megen opmuntring ved å se hvorledes forholdene er på andre plasser, fikk jeg lyst å fortelle litt om hvorledes vi har det her.
Vi har nu en herlig tid. De tre forsamlinger av troende døpte som finnes her, er gått igang med fellesmøter. De begynte 14. februar og fortsetter ennå. Det har fra første møte vært overflyt hus og en ypperlig ånd er råden-de. Guds barn er blitt fornyet og en del er blitt døpt. Mange har i det siste overgitt sig til Gud. Bro-drene Nesse, Gabrielsen og An-ders Johnsen m. fl. har utsået ordet, og så har vi en prektig fellesmusikk som er til stor hjelp og velsignelse. Vi forventer fremde-les herlige tider med rik velsig-nelse og mange sjeler for Jesus. Guds løfte er, at når vi ber om noget efter hans vilje, så hø-rer han oss, og vi får de ting vi ber om. Priset være Jesus.
K. L.

Greåker.

Lørdag 14. mars var det arrangeret møte i Folkets hus store sal på Greåker. Det er i almindelighet nok så vanskelig å samle folk til religiøse møter på dette sted, men det viste sig denne gang nødvendig også å ta i bruk den lille sal. Brodrene Otto Olsen og Holien svinget Andens sverd, likesom det var korte vidnesbyrd av flere.
Den herlige sang om Jesu-

navnet lod fulltonende fra scenen, hvor strengemusikken fra Brogt, Fr.stad, og Misjonshuset, Sarpsborg, spilte sammen.
Der burde arrangeres flere slike møter på Greåker. A.

Den Norske Congomisjon.

I tiden 20—9—1930 til 20—3—1931 har jeg med takk mottatt følgende bidrag til br. Alb. M. Christiansens virksomhet i Con-go:

Menigheten, Ploensgt. 4, Oslo, kr. 391.35. Ubenevnt søster i Oslo, v. br. Ødegaard 100 kr. Logen, Moss v. br. Lind 100 kr. Logen, sosteremisjonen, Moss, v. Albertha Larssen 100 kr. M. M., Hauge-sund 50 kr. Sundalen, Thue og Skorge, v. Alma Halse 105 kr. 2 søstre, Lillesand 10 kr. Sande, lunk, ved husmote, kr. 17.03. Fredriksstad, v. br. Sv. Shwan 145 kr. Gystad barneforening, Jessheim, v. E. Pedersen 70 kr. 4 søstre, Vestby pinsm. v. Anna Davidsen, 90 kr. E. K. Jensvoll 15 kr. I. H., Naresto 10 kr. A. M. L., Stensnes pr. Horten 20 kr. A. O. L., Hauge-sund 1 kr. N. og L. K., Bergen 30 kr. Sorkedalen v. Ole O. Fjeld 300 kr. Eidsvoll v. Oline Halldén 100 kr. Salen menighet, Nesodden, v. bakerm. Askim 150 kr. Drammen 350 kr.

Danvik pr. Drammen 20. mars 1931.

Erling Syvertsen.

Til forsamlingslokalet i Askim er mottatt: Fra forsamlingen i Møllertg. 38, Oslo kr. 73.67. En søster fra Mysen kr. 5.00, hvorfor takkes hjertelig.

Johs. L. Dahl, kasserer.

«Misjons-Røsten».

Med den truende lockout for sje er det uvist om neste nr. kommer til fastsatt tid. Vi får imidlertid håpe det beste.

I er verdens lys.

Når vi betrakter et lys så har det en vidunderlig makt med sig. Vi kan se hvordan mørket f. eks. må vike fra et rum når lyset settes på. Man tenner heller ikke et lys og setter det under en skjeppe, men i staken, så det skinner for alle i huset. (Mat. 5, 15). Det er så deilig når det himmelske lys får skinne i våre hjerter, da blir vi lysets barn. I var fordom mørke, men nu er I lys i Herren. Vandre som lysets barn, ti lysets frukt er sig i all godhet og rettferdighet og sannhet, idet I prøver hvad der er velbehagelig for Herren (Ef. 5, 8—10).

Patlus skriver til Tessalonikerne og forteller hvorledes de skal vandre: Men I, brødre, er ikke i mørket så dagen skulde komme over eder som en tyv, ti I er alle lysets barn og dagens barn. Vi hører ikke natten eller mørket til. (Tes. 5, 4—5). Vi vet, at når vi vandrer i lyset, da er det noe som binder oss sammen. Da har vi samfund med hverandre, og Jesu Kristi, Guds Sønnens blod, renser oss fra all synd (1. Joh. 1, 7). Har vi samfund med Faderen og Sønnen, da har vi samfund med alle de hellige.

Hvor lyset fra evangeliet får makt, der skjer det noget. Der hvor det har vært kulde blir det varme, der hvor det er mørkt

blir det lyst. Stå op, bli lys, ti ditt lys kommer og Herrens herlighet oppgår over dig. (Esa. 60. 1). Når vi står op og lar lyset virke i oss, da blir vi i sannhet lysets barn. Men slukner lyset blir det mørkt og trist. — Da sa Gud: Der blive lys og det blev lys, og Gud så at lyset var godt og Guds

skilte mellom lys og mørke. (1. Mos. 1, 3—4). Og Gud som bod at lys skulde skinne frem av mørket, han er den som også har latt det skinne i våre hjerter for at kunnskapen om Guds herlighet i Jesu Kristi åsyn skulde stråle frem av oss.

Josef Karlsen.

På Golgata, der henger han til spott og spe, vår Gud og mann, elendiggjort — den ynk å se, blev for min sjel så dyp en ve, dog endnu mer i syndetrang ... min store fryd og seierssang!

Fra Golgata, hvor himlens sønn for jordens slekt led syndens lønn, til synd for oss sig gjøre lot, utvelder nådens dype flod — og dykker du din sjel deri, den er fra synden frelst og fri!

Om Golgata, er troens sang! Der kjærlighetens kilde sprang og herlighetens himmelhær sang høit i heltens seiersrop: «Det er fullbragt» — hans konge-ord til frelse for den falne jord!

MENNESKESØNNEN

Hvor meget mere er da ikke et menneske enn et får.
Matt. 12, 12.

Jesus vurderer mennesker anderledes enn vi vurderer hverandre. Han verdsetter oss ikke efter vårt ytre, vår rang på samfundstigen, eller efter hvad vi ei er. Menneskene ser til øinene, men Gud ser til hjertet.
Hele Jesu liv viser dette. Han fremtreder som et lysende bilde, som en kjær undtagelse på den mørke bakgrunn, der dannes av de hatefulle og egenrettferdige fariseere, som i alles øine vilde gjelde for gudfryktige og fromme, men som i hjerte bar avind mot den Herre Jesus. nettop fordi han vurderte mennesker anderledes enn de gjorde. Disse hellige og gudfryktige mennesker gav intet for å sende bort, ja til og med hindre andre mennesker, som for sin skyldom og nød søkte Jesus for å bli hjulpe av ham, således som de gjorde hin sabbatsdag, da Jesus helbredet mannen med den visne høire hånd og som Jesus sier disse ord, som så klart viser forskjellen på hans vurdering av mennesker og vår vurdering av hverandre. — «Hvor meget mere er da i kke et menneske enn et får.»

Har noens gjerning vært verdensomfattende, så har Jesu gjerning vært det. Allikevel ofret han sin tid blandt de lidende, han hadde tid for den enkelte menneskes nød.

Jesus gikk ikke frem med brak og bram, han gjorde ikke religiøse reklame, som man gjør i våre dager. Stille og alvorlig var hans ferd, gjerne i personlig samtale, sittende og lytte til sine medmenneskers nød og deres klager eller problemer. Evangeliene beretter om mange slike tilfeller.

Men ikke bare enkeltpersoner, men også massen blev hjulpe. Hin sabbatsdag vi nevnte ovenfor, fikk sin avslutning ved Gene-

sa ham. En som alltid elsker og aldri gir op.
Han er tro. «Kaat all eders sorg på mig. Kom til mig, alle som er besvarede og har det tungt.»

Sv. Shwan.

Mot Golgata vend troens blikk til hegedom for slangens stikk! Om du vil dø med Kristus der fra eget liv og ond begjer, da vil han ved sitt dyre blod fra fall bevare her din fot!

Til Golgata, hver sjel i nød! Det er Guds vei: Til liv fra død! Og fant i Jesu død du fred, da livets lyve eie få, med Krist til seiersliv opstå!

O Golgata, mitt hvilested i troens strid, min fryd og fred! Du er, når hjertet ånder tungt, min hviles faste tyngdepunkt, og når min sjel er fuglefri, dens flugt og lovsangsmelodi!

sarstsjøens bredder, hvor de syke og lidende trengte sig således om ham for å få røre ved ham at han måtte ty ut i båten. De 5000 menn i ørkenen som han ikke orket å sende fra sig uten mat, viser oss litt av hans vurdering og store hjerte.

Jesus så ingen over hodet. Den fattige og ringe hadde i ham en beskytter og god venn. Det var bare Jesus som skjenket hin fattige enke ved tempelkisten sin oppmerksomhet, kun han som re retter for oss om «Den rike mann og Lasarus.»

I Luk. 7, 36 og følgende fortelles at Jesus var en dag til gjestebud hos en rik fariseer ved navn Simon. Til dette gjestebud innfant en kvinne sig, som der i byen var alment kjent for sitt dårlige liv. Hun kom til gjestebudet fordi Jesus var der. Hennes op-treden var selvfølgelig til anstøt for den rene Simon.

Han setter sig til dommer over Jesus og kvinnen. Jesus tar kvinnen i forsvar, han løfter henne moralsk. Jesus våger å gå mot tidens opfatning og fordommer. Det er Jesus kvinnen av idag skylder sin jevnbyrdige stilling i samfundet. Han løfter henne op av slaveri og underkuelse. Han vurderer anderledes enn vi. Han er de faderløses fader og ønkers forsvarer, han stiller sig på de svakes side.

Intet under at mødrene tillidsfullt bar sine barn til ham for at han kunde velsigne dem. Displene forargedes over at de således kunde legge beslag på Jesu kostbare tid, så at Jesus måtte rope til dem: «Hindre dem ikke.»

Når displene trettet om hvem som var den gjeveste og største av dem, tok Jesus et lite barn og stillet ved sin side.

Stillet det ved siden av sig. Det var ikke Johannes eller Peter eller noen av de andre, men et lite barn som var verdig denne plass. Slik som Jesus er tegnet for oss i evangeliene, just slik må vi

ha ham. En som alltid elsker og aldri gir op.
Han er tro. «Kaat all eders sorg på mig. Kom til mig, alle som er besvarede og har det tungt.»

Alltid forsent.

C. H. Spurgeon skriver i sin bok «Taler bak plogen» følgende:

Der er mennesker som alltid forsover sig. Når toget er gått, kommer de krypende bort til stasjonen, nettop tidsmok til å se at alle er borte. Men så sier de søv-nig: «Hvad? er toget gått allerede? Så må mitt ur ha saknet i natt.» — Skal de møte til en generalforsamling eller til marked, kommer de alltid for sent. Så snart det gode vær er forbi, får de det travelt med å meie kornet.

De er alltid bakforret likesom kuas hale. Disse avsoverer er ikke mere verd enn en gammel alman-nakk. Den tid de kunde være til nytte er forbi. Når han ikke mer: kan holde en penn, vil han gjøre sitt testamente, og han vil forsøke å angre sine synder, når hans sanser er i ferd med å forlate han. Han tar til rettesnor et gammelt ordspåk, som han har vendt op og ned på: «Gjør aldri idag, hva du kan opsette til imorgen.»

De drømmer alltid om ting som de aldri oplever; imens gror gresset i plogfurene, og kuene slipper gjennom åpningen i deres gjerder. «Den som ikke vil når han kan, er når han vil, kun en makteløs mann.»

Tiden er ikke bundet til en pel som hesten i krybben. Den iler som vinden, og han som vil male sitt korn ved den, må sette møllen igang. — I gamle dager sa man: Han kom frem i verden ved sin dumhet. Jeg tror man vil finne det anderledes nu til dags; ti nu løper harer aldri inn på sovende hunder.

Det nytter ikke å sette sig og rope: «Gud, hjelp oss!» Gud hjelper den som hjelper sig selv. Når en man klager over at tidene er slette, og at han alltid er uheldig, tenker jeg ved mig selv: «Den gamle gås satt ikke på eggene før de alle var fordervet, og nu skal forsynet dades, fordi de ikke blev til noe.» Min mening er at lykken i det minste en gang i livet banker på enhver manns dør, men hvis man ikke lukker op for den, går den sin vei.»

Søndagsskolesangen.

Vi en liten skare av vår Herres små til vår søndagsskole lykkelig vi gå, sangen her skal klinge hjertelig i kor: Alle barn må vinnes for Jesus!

Kor: Barna for Jesus! rop det ut i kor. Barna for Jesus! hvor så end de bor. La dem lytte til Guds rike nådes ord, alle barn må vinnes for Jesus!

Jesus bad oss alle: Bring dem hit til mig! I min Faders rike er der plass for dig! Fred og glede får enhver i Jesu navn! Alle barn må vinnes for Jesus!

Lokkes Barna bort fra fredens himmelvei! Til hver fristelse da sier bare: «Nei!» Rop kun navnet Jesus! og du seier får! Alle barn må vinnes for Jesus!

Ei til himlen må vi tomhendt drage inn! «Her er jeg og mine!» ropes glad i sinn! Glødes må vårt hjerte med Guds ånd og ild! Da skal barna vinnes for Jesus!

